

Ei tutkijatyyppejä

Näin vastasin kun minulta asiaa vuosi sitten kysyttiin. Olin muutamaa kuukautta aiemmin siirtynyt keskussairaalaan yliopistosairaalaan. Olin varma siitä, että minua ei tutkimusmaailmaan mukaan saa. En ollut sitä tyyppiä – tai näin olin itsestäni ajatellut ja sellaista kuvaa seinälle piirtänyt. Olen kliinikko, oikein prototyyppi sellainen, en tieteellinen enkä sellaisesta kiinnostunut.

Viime syksynä kuitenkin löysin itseni mielenkiintoisen tutkimuksen parista, enkä vieläkään oikein jaksa uskoa koko asiaa. Alku oli vaikea, se täytyy myöntää. Muutama viikko koe-eläinkeskuksessa tosin vierähti nopeasti, tutkimushoitajien kanssa yhteistyön tekeminen oli antoisaa eikä kommelluksiltakaan suoraan sanottuna täysin vältytty. Lokakuussa alkoi kirjoitusurakka ja siinä sitä urakkaa ja puurtamista sitten riittikin. Aineiston käsittely SPSS-ohjelmalla oli vain kaukaisesti ja pintapuolisesti tuttua. Analyysit olivat painajaisita. Non-parametrinen vai parametrinen tässä tapauksessa, Friedman vai Wilcoxon, voi apua.

Pikku hiljaa ongelmat ja solmut ovat auenneet, kukin yksi kerrallaan. Kun sain tiimimme tekemän työn taulukoiksi ja numeroiksi ja näin omin silmin aherruksemme tulokset, oli helpottunut ja ylpeäkin olo. Näinkö tämän hypotesimme kanssa kävi? Nämä tulokset minä nyt sitten tiedemaailmalle kirjoitan.

En ajattele enää niin, että tutkimustyön tekeminen olisi jotenkin pois käytännön työstä. Päinvastoin. Hyvä lääkäri tietää mistä hakea nopeasti ja luotettavasti haluamaansa tietoa ja tietää millainen on hyvin tehty tutkimus. Näissä asioissa olen vasta nyt harjaantumassa – tämän tutkimusprojektin myötä.

Kannustaisinkin erikoistuvia lääkäreitä ennakkoluulottomasti kokeilemaan tieteentekoa, vaikka edes yhden artikkelin verran. Uskon vakaasti, että työ antaa enemmän kuin ottaa. Ei sen tarvitse automaattisesti tarkoittaa väitöskirjaan tähtävästä tutkimusta. Uskon tämän asian olevan kuten elämässä yleensä, että vain antamalla asioille mahdollisuuden voi löytää yllättäviä piirteitä niistä (tai itsestään). Elämän yksi mielenkiintoisimmista aneista tälle happea hengittävälle ja sielunkin kai omaavalle ihmisolennolle on sen yllätyksellisyys. Mitä vanhemmaksi tulee sitä vähemmän on asioita joita uskaltaa kiveen hakata. Olen sanonut lukemattomia kertoja sanat ”en ikinä”. Ehkä sanon joskus niin jatkossakin, mutta hiljaisemmalla äänellä kuin aiemmin...

Professoreille ja ylilääkäreille ja kaikille tutkimusprojektien vetäjille haluan myös kertoa terveisiä; tutkimustyöhön olisi enemmän innokkuutta jos sille annettaisiin kunnolla mahdollisuus – ja aika. Se, että ihmiset säännönmukaisesti istuisivat pitkien työpäivien jälkeen illat ja yöt kirjoittamassa ei ole enää tätä päivää. Työelämä on kuluttavampaa ja raskaampaa kuin aiemmin, ja erikoistuvien painopisteet voivat olla hyvinkin voimakaina perhe-elämässä ja vapaa-ajassa, missä taas ei ole mitään väärää. Olkaa rohkaisevia ja kannustavia ja antakaa aikaa tehdä tutkimusta osin myös virka-aikaan. Uskon sen tuovan uteliaita luoksenne. Niinhän minullekin kävi. Oli ihan pakko kääntää sivu ja seurata, mitä seuraavaksi tapahtuu. Hei, uteliaisuus on yksi perusluonteenpiirteistä – herättäkäämme se itsessämme henkiin!

Kevään ja kesän odotusta Kuopiosta toivottaen. □